

Húsvét 7. Vasárnapja C

*Uram, Jézus, vedd magadhoz lelkemet!
(ApCsel 7,59)*

Olvasmány

Apostolok Cselekedetei 7,55-60

Abban az időben a főtanács előtt: István a Szentlélekkel eltelve fölnézett az égre, látta az Isten dicsőségét, és Jézust az Isten jobbján. Felkiáltott: "Látom a megnyílt eget és az Emberfiát, ahogy az Isten jobbján áll!" Erre ordítózni kezdtek, és befogták fülüket. Egy akarattal rárontottak, kivonszolták a városból, és megkövezték. A tanúk egy Saul nevű ifjú lábához rakták le a ruháikat.

Miközben megkövezték, István így imádkozott: "Uram, Jézus, vedd magadhoz lelkemet!" Majd térdre esett, és hangosan felkiáltott: "Uram, ne ródd fel nekik bűnül!" Amint ezt kimondta, halálba szenderült.

Szentlecke

Jelenések 22,12-14.16-17.20

Én, János, egy hangot hallottam, amely ezt mondta: "Íme, hamarosan eljövök, s velem lesz a jutalom, hogy kinek-kinek megfizessenek tettei szerint. Én vagyok az alfa és az ómega, az első és az utolsó, a kezdet és a vég."

Boldog, aki megmossa ruháját (a Bárány vérében), hogy joga legyen az élet fájához, és a kapukon át bejusson a városba. "Én, Jézus, elküldtem angyalomat, hogy az egyházakban tanúsítsák ezeket. Én vagyok Dávid gyökere és sarja, a fényes hajnalcsillag."

A Lélek és az Egyház, mint jegyes hív: "Jöjj el!" Aki hallja, az is hívjon: "Jöjj el!" Aki szomjazik, jöjjön. Aki kívánja az élet vizét, igyék ingyen.

Aki mindezt tanúsítja, kijelenti: "Igen, hamarosan eljövök." Ugy legyen! Jöjj el, Uram Jézus!

Evangélium

János 17,20-26

Abban az időben Jézus az égre emelte szemét és így imádkozott: "Szent Atyám, nemcsak tanítványaimért könyörgök, hanem azokért is, akik a szavukra hinni fognak bennem.

Egyek legyenek mindnyájan. Amint te, Atyám bennem vagy és én tebenned, úgy legyenek ők is mibennünk, és így elhiggye a világ, hogy te küldtél engem. Megosztottam velük a dicsőséget, amelyet nekem adtál, hogy egyek legyenek, amint mi egyek vagyunk: én őbennük, te énbennem, hogy így ők is teljesen egyek legyenek, s megtudja a világ, hogy te küldtél engem, és szereted őket, amint engem szeretted.

Atyám! Azt akarom, hogy akiket nekem adtál, ott legyenek velem, ahol én vagyok, s lássák dicsőségemet, amelyet nekem adtál, mivel már a világ teremtése előtt szeretted.

Én igaz Atyám! A világ nem ismert meg, de én ismerlek, s ők is megismerték, hogy te küldtél engem.

Megismertetem velük nevedet, és ezután is megismertetem, hogy a szeretet, amellyel engem szeretsz, bennük legyen, és én is őbennük legyek."

Elmélkedés

A feltámadásról szóló húsvéti híradás ébreszti és megöli a keresztény hitet. Hitünk alapja az az örömhír, hogy Krisztus legyőzte a halált. De látszik-e rajtunk ez az öröm? Nem nézünk ki sokkal inkább megváltatlannak, Húsvét előttinek? Nézzünk tükörbe végre, figyeljük meg az emberek arcát ma, amikor elmegyünk a miséről. Egyébként is: van-e jogunk örülni, miközben nap, mint nap szenvedés vesz körül minket, fájdalom, gyűlölet, nyomorúság és igazságtalanság? A mai olvasmányokban visszatükröződik mindhárom szempont: mindegyik személy, akiről szólnak, szenvedéssel teli helyzetben van. István a mártírhalál előtt áll (olvasmány); Jánosnak, a Jelenések könyve írójának, egy elnyomott és üldözött közösséget kell bátorítania (szentlecke); és az evangélium írójaként is szorongatott helyzetben szólaltatja meg Jézust: a búcsúbeszédben, közvetlenül halála előtt (evangélium). Annak ellenére, hogy mindhárom jelenet a halálfélelmet tükrözi vissza, mindegyik Isten dicsőségéről szól. Miből merítenek erőt? Miért nem szenved csorbát húsvéti örömük? Húsvét nem törli el a szenvedést a világból. A húsvéti örömhír a Keresztrefeszítettről szóló híradás. A szenvedés és kereszt nem tűnik el a világból, de nem ennyi a vég. Ez a vigasztaló ígélet különösen akkor válik fontossá életünkben, amikor "jövönk" elbizonytalanodik, nem lesz magától értetődő a megtapasztalt szenvedés miatt. Csak aki átélte a szenvedést, túljutott rajta, csak az tudja megtapasztalni a megígért üdvösség örömét. Tehát a Keresztrefeszített feltámadásáról szóló híradás a jövő ígérete a reménytelenségben! Nekünk is szól a dicsőség ígérete, amelyet az Atya Jézusnak adott. Még nem a miénk teljes valóságában, de ígéretként igen, és töredékként már most megtapasztalhatjuk, amikor önmagunkkal és másokkal összhangban közösségben egyek vagyunk. Mert ha egyek vagyunk, akkor a világ megtapasztalhatja általunk Isten szeretetét és Krisztus küldetését.